

De twee naturen van de gelovige

Joel T. Andrus

Oorspronkelijke uitgave: "De twee naturen", J. T. Andrus, U.S.A. Uitgegeven in nr. 26 van 'Brood voor een hongerig hart' Mandolinehof 36, 2992 NH Barendrecht Nederland.

Tenzij anders aangegeven komen alle Schriftaanhalingen uit de Statenvertaling 1977. Voetnoten door M.V.

Niemand heeft ooit een natuur gezien. Een natuur kan niet met de handen betast of met een penseel geschilderd worden. Net als de wind wordt zij alleen opgemerkt door wat ze teweegbrengt.

Daarom is het altijd moeilijk om er een zuiver begrip van te vormen. Misschien geeft het woord "hoedanigheid" of "vermogen" de beste aanduiding. Dit woord drukt potentieel, bekwaamheid of mogelijkheid voor actie uit.

Elk ding dat bestaat heeft zijn eigen natuur. Een steen handelt als een steen en een vogel altijd als een vogel, met uitzondering van de wonderlijke tussenkomst van God als een bijl op het water drijft of water in wijn wordt veranderd (2 Kon. 6:1-7; Joh. 2:1-11).

Geboorte bepaalt de natuur van alle levende wezens op aarde. Leven dat uit een paard wordt voortgebracht zal de natuur van een paard hebben. Een leven uit een mens geboren, zal de natuur van een mens hebben. Een basisverschil tussen de natuur van de mens en de natuur van enig ander schepsel is dat de mens een geestelijke dimensie als deel van zijn natuur heeft. Hij is een geestelijk wezen. Zijn natuur drukt zich uit door de normale delen van zijn persoonlijkheid: gemoed (intellect), het hart (gevoelens) en de wil (macht van keuze).

In de tijd van de schepping waren gemoed, hart en wil van Adam en Eva in overeenstemming met God. Maar nadat zij in zonde waren gevallen, was er een verandering in hun natuur van een geweldige "val" uit datgene waar in God hen had geschapen. Zij werden bezitters van een zondige natuur, en hebben deze natuur aan al hun nakomelingen overgedragen.

Het Woord van God verklaart duidelijk, dat het onmogelijk is dat verstand, hart of wil van enig mens Gode gewijd kunnen zijn, want wij werden geboren uit Adams geslacht en wij zijn slaven van de zonde. De natuurlijke mens heeft absoluut geen vermogen om de dingen van God te ontvangen of om Zijn wil te volbrengen; de menselijke natuur is daartoe niet in staat (Jes. 64:6; 1 Kor. 2:14)

Het enige wat hij in Gods ogen kan, is zondigen. Hij wordt in feite beheerst door zonde (Rom. 3:10-12). Paulus herinnert de Efeziërs eraan dat zij voor hun redding dood waren door overtredingen en zonden (Ef. 2:1-3), en kinderen van de toorn.

Maar precies zoals het geboren worden in Adams geslacht de mens Adams natuur geeft - een zondige natuur - zo geeft de geboorte in Gods geslacht de mens Gods natuur - een smetteloze natuur.

Petrus verklaart in 2 Petrus 1:4: "Waardoor ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij daardoor de goddelijke natuur deelachtig zoudt worden".

Deze goddelijke natuur is het doel en het resultaat van de nieuwe geboorte: "Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden" (2 Kor. 5:17).

Wanneer God van ons een nieuwe schepping maakt in Christus Jezus, hervormt of herstelt God de oude Adamsnatuur niet, maar Hij brengt in ons een nieuwe natuur door de vernieuwing van gemoed, hart en wil - een geheel nieuwe natuur. Met deze natuur ontvangen wij een vernieuwd gemoed "opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn". (1 Kor. 2:12). Wij ontvangen het vermogen in ons hart om Hem lief te hebben: "Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft" (1 Joh. 4:19). En we verkrijgen het vermogen van de wil om de zonde niet te laten heersen: "Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden van dat [lichaam]" (Rom. 6:12). Deze natuur maakt het ons mogelijk welbehaglijk voor de Heer te leven.

Wij hebben gezien dat ieder mens die in Adams geslacht wordt geboren een zondige natuur heeft. Verder heeft ieder mens die wedergeboren is een nieuwe natuur ontvangen. Dit leidt tot een zeer belangrijke gevolgtrekking. Terwijl de onwedergeboren mens maar één natuur heeft, heeft de wedergeboren mens twee naturen, de oude hoedanigheid vanuit Adam en de nieuwe hoedanigheid vanuit God.

Deze conclusie is een punt van strijd en misverstand onder de gelovigen geworden door heel de kerkgeschiedenis heen. Velen hebben betoogd dat het ontvangen van de nieuwe natuur automatisch de oude uitroeit. Maar een correcte taxering van de Schrift zal al gauw duidelijk maken dat dat niet het geval is.

Het feit van het voortdurend bestaan van de oude natuur naast de nieuwe, wordt herhaaldelijk en op vele manieren bevestigd.

Eén voorbeeld hiervan is het woord “zonde”, dat op meer dan één manier in de Bijbel wordt gebruikt. In sommige plaatsen verwijst het naar de zondige daden in het leven van de mens, en in andere plaatsen verwijst het naar de bron van die daden, de Adamsnatuur. Deze onderscheiding is vooral opvallend in Rom. 6:1 tot 8:13 en 1 Joh. 1:1 tot 2:2. Zie bijvoorbeeld naar 1 Joh. 1:8 “Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf, en de waarheid is in ons niet”.

Twee factoren zijn hier belangrijk. Het is duidelijk dat zonde hier als natuur wordt bedoeld en verder dat het hele gedeelte gericht is tot gelovigen, en wel *alle* gelovigen. Johannes brengt hier krachtig naar voren dat elke wedergeboren persoon een zondige natuur heeft. Een ieder die dit feit verwaarloost, misleidt zichzelf en heeft geen waarheid in zich.

Een ander belangrijk woord dat het feit van de zondige natuur van de gelovige staaft, is “vlees” (Gr. *sarx*). In het algemeen wordt dit woord gebruikt voor het natuurlijke lichaam. Er is echter ook een morele of ethische betekenis. Een voorbeeld is Romeinen 7:18: “Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont”. Hier wordt het woord gebruikt om de oude hoedanigheid van de mens aan te geven, die het resultaat is van de zondeval. Het woord “vlees” is niet hetzelfde als de “oude natuur”, maar omdat het vleselijke lichaam het instrument is waardoor de oude natuur opereert (Rom. 13:14; 6:12-19), wordt het woord “vlees” ook gebruikt voor alles wat de oude natuur is en doet.

Dat het vlees een actieve macht in ons blijft, zien we in Galaten 5:16, 17: “En ik zeg: Wandelt door de Geest en volbrengt de begeerlijkheid van het vlees niet. Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, wat gij wildet”. Als het vlees niet een voortdurende macht in ons leven als gelovigen was, waarom zou de Geest dan nog strijd moeten voeren?

Een derde uitdrukking die in de Schrift wordt gebruikt om onze Adamsnatuur aan te duiden is “de oude mens”. Deze term vinden we in Rom. 6:6; Ef. 4: 22-24 en Kol. 3: 9, 10. Deze uitdrukking bedoelt de totale onwedergeboren persoonlijkheid, het oude onvernieuwde zelf-leven, wat we waren door onze afstamming van Adam. De “nieuwe mens” is onze nieuwe natuur “die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid” (Ef. 4:24).

Een bestudering van de gedeelten die over de oude mens handelen, heeft sommige christenen tot de onjuiste slotsom gebracht dat een oprechte gelovige de oude mens niet meer heeft. In Rom. 6:6 zegt Paulus (NBG): “dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn”. De Statenvertaling zegt: “opdat het lichaam der zonde tenietgedaan worde”¹. Als “tenietgedaan worden” de beste vertaling was, zouden we kunnen concluderen dat na onze wedergeboorte onze oude mens verdwenen was. Maar het Griekse woord “katargeo” dat hier wordt gebruikt heeft de betekenis van “overgegeven aan werkeloosheid”. Paulus zegt niet dat wij met Christus stierven opdat de zondige natuur niet langer in staat zou zijn om binnenin ons actief te zijn. Maar wij stierven met Hem opdat de zondige natuur zou worden afgezet als onze meester. Het punt is niet dat de oude natuur is tenietgedaan, maar dat de onvermijdelijkheid om haar te gehoorzamen beëindigd is.

¹ King James Vertaling: “that our old man is crucified with [him], that the body of sin might be destroyed, that henceforth we should not serve sin”.

Dezelfde gedachten vinden we in Efeze 4:22, 24 en Kolossenzen 3:9:

Ef. 4:22, 24 “[Te weten] dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, de oude mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding ... En de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid.”²

Kol. 3:9 “Ligt niet tegen elkander, omdat gij uitgedaan hebt de oude mens met zijn werken”.³

Zuiver vertaald erkennen deze verzen dat de “oude mens” van de gelovige reeds is afgelegd, maar dat betekent niet dat die⁴ niets meer kan doen.

In het licht van het feit dat het recht van de “oude mens” over onze levens verbroken is geworden, spoort de Bijbel ons aan op die basis te leven. Het is duidelijk dat wij als gelovigen de “oude mens” toe kunnen staan over ons te heersen. Wat de Bijbel zegt aangaande “zonde”, “vles” en de “oude mens” toont overvloedig aan dat wij als christenen nog altijd onze oude natuur hebben naast de nieuwe goddelijke natuur. Waar in één persoon naast elkaar zo geheel tegengestelde hoedanigheden aanwezig zijn, moet dit tot conflicten leiden.

Paulus zegt in Galaten 5:17: “Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, wat gij wildet”.

De tegenwoordige tijd van de werkwoorden toont dat het een voortgaand conflict is. Het werkwoord “antikeimat” (tegenover elkaar staan) is vooral belangrijk. Niet alleen geeft de tegenwoordige tijd een voortgaand conflict aan, maar het wijst ook op een *intensieve* strijd. Er is geen bijbels bewijs dat ooit enige gelovige tot het punt kwam dat hij niet langer strijd ervoer, noch is er een aanwijzing dat iemand ooit zonder deze strijd zal zijn zolang hij nog in het lichaam verblijft.

Dit feit van aanhoudende strijd kan tot een ware geestelijke wanhoop voeren als wij deze strijd niet goed onderscheiden. Zoals reeds gezegd, hebben sommigen het probleem omzeild door te ontkennen dat een oprecht gelovige strijd zal ervaren. Zij verklaren dat toen zij gered werden of toen zij een ‘tweede zegen’ ontvingen zij de oude neiging tot zonde kwijt raakten. Het is precies deze dwaling waartegen Johannes in 1 Joh. 1:8⁵ waarschuwt.

Anderen maken de fout dat zij proberen de oude natuur te onderdrukken door zich aan bepaalde regels te houden. Zo’n wets-principe is tot falen gedoemd omdat men de sterkte van het vlees gebruikt om van het vlees bevrijd te worden..

Weer anderen ontwijken de moeilijkheid door zich in te beelden dat zij toeschouwers zijn bij een strijd tussen twee innerlijke machten, die zij niet beheersen. De populaire voorstelling van de oude natuur als zwarte en de nieuwe natuur als witte hond, bevorderen mogelijk onbedoeld deze onjuiste voorstelling. Het gevaar van deze manier van denken is dat het de gelovige ontheft van elke verantwoordelijkheid. Als hij zondigt kan hij haast op een vrijblijvende manier zeggen: “Mijn oude natuur won”. Alsof hij zelf niet werkelijk aansprakelijk was. Dan was de gelovige dus niet zelf in de strijd, hij was alleen toeschouwer.

Het goede bijbelse gezicht in deze zaak is, dat wij als gelovigen twee naturen hebben. Beide naturen zijn levend en zoeken zich in ons leven uit te drukken. Maar wij behoeven niet te wanhopen, als wij maar Gods plan van overwinning aanvaarden. Dat plan berust op een volmaakt evenwicht tussen Gods voorziening en de verantwoordelijkheid van de gelovige.

De eerste stap in Gods plan voor overwinning is de veroordeling van onze zondige natuur aan het kruis. Door de dood van Christus heeft God het oordeel uitgesproken over onze zondige natuur. Dit is de waarheid van Romeinen 6:6. Dezelfde uitspraak wordt in Romeinen 8:3 gedaan: “Want hetgeen voor de wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid van het zondige vlees, en [dat] voor de zonde, de zonde *veroordeeld* in het vlees”.

² KJV: “That ye put off concerning the former conversation the old man, which is corrupt according to the deceitful lusts ... And that ye put on the new man, which after God is created in righteousness and true holiness”.

³ KJV: “Lie not one to another, seeing that ye have put off the old man with his deeds”.

⁴ De oude mens met zijn oude vleselijke natuur.

⁵ 1 Joh. 1:8: “Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij ons zelf, en de waarheid is in ons niet”.

De heerlijke waarheid van deze woorden is dat de zondige natuur niet langer een onvervreemdbaar recht heeft ons leven te overheersen. Die zondige natuur kan nog steeds actief zijn. Haar wezenlijk karakter is niet in het minst veranderd door deze veroordeling - dat was ook niet de bedoeling. Het doel van de veroordeling was onze verhouding tot de zondige natuur te veranderen. God heeft verklaard dat onze vroegere gebondenheid aan haar is opgeheven. Wij behoeven niet langer aan haar heerschappij onderworpen te zijn, want dat recht van overheersing is verbroken. Daar dit de waarheid is die God heeft verkondigd, is onze verantwoordelijkheid als christen Hem te geloven en dat geloof te bewijzen door de daad. De toepassing zoals die in Romeinen 6:11 wordt gesteld geeft het juiste gezicht: “houdt het daarvoor⁶ dat **gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onze Heere**”. Dit “houdt het daarvoor” (“vaststaan”, NBG) betekent niet net doen alsof, maar de feiten in persoonlijke verantwoordelijkheid metterdaad aanvaarden, ze als waar erkennen.

Wij moeten de waarheid van God erkennen; die waarheid is, dat wij vanwege het kruis dood zijn voor de zonde (met Christus gekruisigd). Het Griekse woord voor “vaststaan” wijst op een voortdurende praktische erkenning en aanvaarding van deze feiten.

Gods veroordeling van de zondige natuur heeft het voor ons mogelijk gemaakt om van haar macht bevrijd te worden door het geloof dat wij met Christus gestorven zijn. De vraag is nu: Hoe werkt dit in het dagelijks leven?

Gods antwoord is de inwonende Heilige Geest. Paulus schrijft in Romeinen 8:3, 4: “... heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid van het zondige vlees, en [dat] voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees. Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest”. Gods plan is dat Zijn Geest het leven van Jezus in ons uitwerkt en ons overwinning geeft in elke aanvechting. Als wij in het geloof ons “met Christus gekruisigd zijn” aanvaarden, is het Zijn werk de dood van Christus op de oude natuur toe te passen en het nieuwe leven te openbaren.

Waarachtige overwinning moet zowel het één als het ander omvatten. Maar het feit van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest betekent niet automatisch dat we overwinning hebben. Wij hebben de verantwoordelijkheid voor een aanhoudend in de dood geven van de oude natuur, opdat Hij kan heersen in ons. Dit is de gedachte van Galaten 5:16: “En ik zeg: **Wandelt door de Geest en volbrengt de begeerlijkheid van het vlees niet**”. Het is alleen de Heilige Geest, Die het leven van de Heer Jezus in ons openbaart. Als wij door het geloof, de oude mens in de dood geven, geeft de Heilige Geest overwinning.

Tenslotte moeten we een belangrijk verschil in het oog houden. Onze nieuwe natuur en de inwonende Heilige Geest zijn niet één en hetzelfde. Een natuur is een eigenschap, een karakter, onze oude natuur heeft de eigenschap om kwaad te doen. Maar de natuur is niet de krachtbron. Een radio bezitten betekent niet automatisch dat u geluid hebt. De radio moet door energie geluid gaan voortbrengen. De radio is niet hetzelfde als de energie. Zo is ook de nieuwe natuur niet hetzelfde als de Heilige Geest. Op de nieuwe natuur vertrouwen, los van de Heilige Geest, betekent een zekere nederlaag. De apostel Paulus ontdekte deze waarheid in een moeilijke weg. Hij verhaalt in Romeinen 7 dat hij in het christelijk leven naar overwinning streefde door de oude natuur met zijn nieuwe goddelijke natuur te bestrijden. Het resultaat was een geestelijke desillusie. Maar als wij tot de belijdenis komen dat onze oude natuur met Christus gekruisigd is, zal de Heilige Geest het leven van onze nieuwe natuur bekrachtigen en hebben wij de sleutel voor overwinning gevonden. In ons zal net als bij Paulus de strijd steeds aanwezig zijn. Doch het zal een strijd zijn die, volgens de wet van de Geest des levens, door de Heilige Geest in ons wordt gevoerd.

Weest niet bevreesd. De strijd waarvan in Galaten 5:17 wordt gesproken, zal blijven zolang wij in dit lichaam zijn.

Maar de strijd is op zich niet zondig, de nederlaag wel. God heeft nooit geboden dat de gelovige zonder strijd moet zijn, maar Hij geeft overwinning als wij de oude mens met zijn werken in de dood geven. De volle kracht van de Heilige Geest is voor ons beschikbaar. Door een overgegeven en afhankelijke wandel met Hem schenkt Hij Zijn leven dat overwint, als wij het oude willen verliezen.

⁶ KJV: “reckon ye also yourselves ...”

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm